

РЕШЕНИЕ

№ 81

гр. София, 07.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64
състав**, в публично заседание на 08.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **205** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 ДОПК.

Производството по делото е образувано е по жалба на [фирма] срещу решение № ПИ-479/3.12.2019 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е отхвърлена жалбата му срещу отказ на публичен изпълнител от 1.10.2019 г. по направено възражение за изтекла погасителна давност - № С 190022-000-0451805/2.9.2019 г. на ТД на НАП С., с което е поискано отписване на установени спрямо дружеството задължения на основание чл. 173, ал. 1 ДОПК.

Жалбоподателят твърди, че решението на директора на ТД на НАП-С. е неправилно. Твърди, че неправилно е изчислен давностният срок, по ревизионния акт от 18.1.2011 г. По него не са налагани нито предварителни, нито последващи обезпечителни мерки. Дори и да не се посочва тези постановления да са по изпълнителното дело, не са представени доказателства, че задълженията по този ревизионен акт са включени в изпълнителното дело. Твърди, че 5-г. давностен срок е изтекъл преди да е образувано изпълнителното дело. Ето защо не може да се приеме, че задълженията по този ревизионен акт следва да се включат в изпълнителното дело от 2016 г.; за тях не е налице спиране или прекъсване. Налагането на обезпечителни мерки не би могло да доведе до спиране или прекъсване на давността. Относно запорите – не са представени доказателства, че са връчвани запорни съобщения на банките. За задълженията от 2011 г. 5-г. давностен срок е започнал да тече от 1.1.2012 г.и не са представени доказателства за спиране на давността. Това следва да важи и за авансов данък по ЗДФЛ и осигурителни вноски по декларации за данъчни периоди след

1.1.2011 г. Счита, че задълженията по наказателното постановление от 2.8.2012 г. на НАП също са погасени по давност, като 5-г. срок е изтекъл преди налагането на обезпечителните мерки; не са представени доказателства за порните съобщения да са връчени на банките.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – С. не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, по реда на чл. 267 ДОПК, намира следното:

Жалбата е допустима, като подадена от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и в законоустановения срок. Обжалваният акт – действия на публичния изпълнител е издаден от компетентен за това орган. Спазена е предписаната в закона форма. При извършване на служебна проверка съдът не констатира съществени нарушения на административно – производствените правила.

По същество. Съдът намира, че жалбата е частично основателна. С постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки - № 2553-00-3002/5.11.2010 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-С. е наложена възбрана върху два броя недвижими имота, заповор върху 2 бр. МПС и заповор върху банкови сметки в 4 търговски банки. Видно от разпореждане за служебно вписване на заповор върху имущество по чл. 4 ЗОЗ от 16.12.2010 г., заповорът върху трите автомобила, както и заповор върху банкови сметки в 4 банки, за общата сума от 656 240,07 лв., са били вписани в ЦРОЗ. Възбраната също е вписана, видно от постановлението за налагане на възбрана, вписано на 11.11.2010 г. Посочените обезпечителни мерки са наложени като предварителни.

Впоследствие е издаден РА № 22501000433/18.1.2011 г., с който за периода 1.1.2007 г. – 30.6.2010 г. са установени задължения за ДДС от 1 423 117,41 лв. и лихви от 315 947,86 лв. С РА № К [ЕГН]/28.11.2011 г. са установени задължения за периода 1.7.2010 г. - 31.3.2011 г. за ДДС в размер на 65 873,35 лв. и 5 807,86 лв. лихви.

Не се спори, че е образувано изп.д. №[ЕИК]/2016 г.

Видно от справка за актуалните задължения към 29.1.2019 г., жалбоподателят е имал задължения за здравно осигуряване и ДОО, както и други, изрично посочени по основание и размер.

С възражение, подадено на 2.9.2019 г., жалбоподателят е поискал на основни чл. 168, т. 4 ДОПК, да бъде прекратено образувано срещу него изпълнително производство поради погасяване по давност на следните задължения :

По РА от 18.1.2011 г. като се твърди, че поради непродължаването на наложените обезпечителни мерки, те са прекратени по силата на закона на 18.2.2011 г. и не е налице основание за спиране на давността.

По РА от 28.11.2011 г. се твърди, че е влязъл в сила на 7.7.2014 г., като 5-г. давност е изтекла най-късно на 7.7.2019 г. Не са налице други основания за спиране.

ДДС по справки-декларации за м. 03, 04, 06 и 07 2011 г. се твърди, че 5-г.давностен срок е започнал да тече от 1.1.2012г. и е изтекъл на 31.12.2016 г. За тях не са налице действия по принудително изпълнение. За задължения за авансво ДДФЛ по подадени декларации за периоди 2009-2011 за лихви от 1 718,85 лв., както и за предходните задължения се сочи, че не са предприети действия по принудително изпълнение или други действия, които спират/прекъсват давността. За задължения ДОО и здравно осигуряване, както и УПФ и ФГВРС за периоди 2010-2012 г. се твърди същото. За задължения по наказателно постановление и фиш се твърди, че е приложима абсолютната давност, която е изтекла.

С разпореждане № С 190022-137-0008791/1.10.2019 г. на Н. К. – главен публичен изпълнител при ТД на НАП С. е разпоредено, че изпълнителното производство не следва да се прекратява поради изтекла погасителна давност за задълженията, посочени по-горе. Липсват мотиви защо е прието това решение.

С обжалвания акт – решение № ПИ-479/3.12.2019 г., е разгледан изричен отказ по посочената по-горе молба от 2.9.2019 г. Прието е, че задълженията за фиш от 20.3.2012 г. са погасени по давност, като са дадени указания за предприемане на съответни действия, както и за задълженията за ДОО, ЗО, УПФ и ФГВРС за период 2010 г.

Следователно, предмет на настоящето дело е спорът дали са погасени по давност задълженията по посочените по-горе два РА, както и по СД за ДДС, за ДДФЛ, ДОО, ЗО, УПФ за периоди 2011 и 2012 г. по декларации обр. 6, както и за наказателното постановление.

По РА от 18.1.2011 г. Неоснователно е твърдението, че поради непродължаването на наложените обезпечителни мерки – с постановлението от 5.11.2010 г., те са прекратени по силата на закона. С постановление от 24.1.2011 г. е продължено действието на наложените обезпечителни мерки- възбрана, запор върху МПС и запор върху банкови сметки. Постановленията от 2010 г. и 2011 г. са редовно връчени на жалбоподателя, видно от представените обратни разписки. Не се спори, че те не са обжалвани. Следователно, са налице предпоставките на чл. 172, ал. 2, т. 5 ДОПК – спиране течението на давностния срок поради наложени обезпечителни мерки. Ето защо е и неоснователно твърдението на жалбоподателя, че към 2016 г. – когато е било образувано изпълнителното дело срещу него, е изтекъл 5-г. двностен срок по чл. 171, ал. 1 ДОПК.

По РА от 28.11.2011 г. Жалбоподателят е посочил, а и се установява при служебна проверка в деловодната система, че този РА е бил обжалван, като е влязъл в сила на 7.7.2014 г.– въз основа на решение № 9478/7.7.2014 г. по адм.д. № 15234/2013 на ВАС. Следователно, на основание чл. 172, ал. 2, т. 4 ДОПК, за този акт давността е била спряна за срока на обжалване. По отношение на него се твърди, че не са предприети принудителни действия. Посоченото обстоятелство не е изследвано в обжалвания акт, нито са събрани доказателства в тази насока. Както бе посочено по-горе, в разпореждането от 1.10.2019 г. липсват изобщо мотиви. Твърдението, че не са предприети принудителни действия обаче е неоснователно. То се опровергава от представената от ответника справка за задълженията, които подлежат на разпределение от публичен изпълнител. Ето защо съдът намира, че и в тази й част жалбата е неоснователна.

Относно справките-декларации по ЗДДС за м. 03, 04, 06 и 07 2011 г. се твърди от жалбоподателя, че 5-г.давностен срок е започнал да тече от 1.1.2012г. Той би изтекъл на 1.1.2017 г. По отношение на тези задължения не се установява да са предприети действия, които имат за последица спиране или прекъсване на давността. Твърденията на жалбоподателя в тази насока не са обсъдени, нито са събирани доказателства. Следва да се има предвид и това, че съгласно чл. 165 ДОПК „Събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго“. В случая не се установява постановяването на такъв акт. Ето защо преписката в тази й част следва да се върне за ново произнасяне, а обжалваните актове – да се отменят.

За задължения за авансово ДДФЛ по подадени декларации за периоди 2009-2011 г. за лихви от 1 718,85 лв., за ДОО, ЗО, УПФ за периоди 2011 г. и 2012 г. по декларации обр. 6 следва да се изложат същите мотиви. Не се установява тези задължения да са били предмет на действия, имащи за последица спиране или прекъсване на давността. Не са събирани доказателства в тази насока, нито са обсъдени твърденията на жалбоподателя.

За задължения по наказателно постановление се твърди, че не е приложима абсолютната давност, която е изтекла. Съдът намира за погрешно тълкуването на ЗАНН от ответника в частта, в която се сочи, че санкциите, наложени на юридически лица не попадат в приложното поле на ЗАНН. Съгласно чл. 83, ал. 1 ЗАНН на юридически лица следва да се налагат имуществени санкции. Съгласно чл. 83, ал. 2 ЗАНН – те се налагат по реда на този закон. Посочените норми са нови - ДВ бр. 15/1998 г., изм. ДВ бр. 69/2006 г./ и са влезли в сила след като е бил в сила чл. 13 ЗАНН, който не включва в понятието административни нарушения имуществените санкции. Същевременно обаче, доколкото чл. 83, ал. 2 ЗАНН предвижда те да се налагат по реда на посочения закон, то следва да се направи извод, че правният режим за имуществените санкции е този като на административните нарушения, вкл. и по отношение на тях следва да се приложи институтът на абсолютната давност, на основание чл. 11 ЗАНН, вр. чл. 82, ал. 4 НК, като давностният срок е 4,5 г., считано от датата на влизане в сила на наказателното постановление. Доколкото се установява, че то е влязло в сила на 2.8.2012 г., то следва да се приеме, че абсолютната давност е изтекла на 2.2.2017 г. Действително, видно от представената справка, задълженията по наказателното постановление са били предмет на изпълнителното производство, образувано през 2016 г., но доколкото чл. 82, ал. 4 НК предвижда погасяване по давност независимо от спирането или прекъсването на давността, следва да се приеме, че задължението на посоченото основание е погасено по давност. Ето защо обжалваният акт в тази му част следва да бъде отменен.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу решение № ПИ-479/3.12.2019 г. на директора на ТД на НАП – С., В ЧАСТТА МУ, с която е отхвърлена жалбата му срещу отказ на публичен изпълнител № С 190022-137-0008791/1.10.2019 г. по направено възражение за изтекла погасителна давност - № С 190022-000-0451805/2.9.2019 г. на ТД на НАП – С., в частта му, с което е поискано отписване на установени спрямо дружеството задължения на основание чл. 173, ал. 1 ДОПК, установени с РА № 22501000433/18.1.2011 г. и РА № К [ЕГН]/28.11.2011 г ВРЪЩА преписката за ново произнасяне по отношение на задължения за авансово ДДФЛ по подадени декларации за периоди 2009-2011 г. за лихви от 1 718,85 лв., за ДОО, ЗО, УПФ за периоди 2011 г. и 2012 г. по декларации обр. 6, съобразно мотивировъчната част на това определение.

ВРЪЩА преписката за ново произнасяне – по отношение на искането за отписване на задължения по наказателно постановление № 84/2.8.2012 г. на НАП.

РЕШЕНИЕТО НЕ подлежи на обжалване /чл. 197, ал. 4 ДОПК/.

СЪДИЯ: